

SHOPALICIOUS!

Van dezelfde auteur:

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Hou je mond!

Sophie Kinsella

SHOPALICIOUS!

the house of books

Oorspronkelijke titel

Shopaholic & Sister

Uitgave

Bantam Press, a division of Transworld Publishers, Londen

Copyright © 2004 by Sophie Kinsella

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

Marlies Visser

Omslagdia's

Corbis/TCS en Emily Shur/Getty Images

Auteursfoto

Cosmopolitan, Suzanne Arbeid

Zetwerk

Mat-Zet, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2448 8

D/2005/8899/37

NUR 302

Voor Gemma en Abigail,
om te vieren dat we zusjes zijn.

Dankwoord

Dank aan Linda Evans, Patrick Plonkington-Smythe, Larry Finlay, Laura Sherlock en alle andere fantastische mensen van Transworld die me eindeloos hebben gesteund. Dank aan de geweldige Araminta Whitley en Nicki Kennedy, Celia Hayley, Lucinda Cook en Sam Edenborough. Een speciaal bedankje voor Joy Terekiev en Chiara Scaglioni voor het heerlijk warme onthaal in Milaan.

Als altijd dank aan de leden van de Raad. Aan Henry, voor alles. Aan Freddy en Hugo voor hun suggestie eens een keer over zeerovers te schrijven (misschien de volgende keer).

En heel veel dank aan mijn ouders, die me van de straat hebben gehaald zodat ik dit boek kon afmaken...

WOORDENBOEK VAN INTERNATIONALE STAMDIALECTEN

ADDENDUM

(De volgende termen zijn niet opgenomen in de hoofdwoordenlijst.)

Nami-Namistam, Nieuw-Guinea, blz. 67:

fraa ('frah'): ouder stamlid; patriarch.

mopi ('mop-i'): een kleine opscheplepel voor het serveren van rijst of meelpap.

shup ('sjop'): het ruilen van geld of kralen voor goederen. Een concept dat de stam vreemd was tot een bezoek van de Britse Rebecca Brandon (geboren Bloomwood) in 2002.

KONINKLIJK ARCHEOLOGISCH INSTITUUT VAN CAIRO
EL CHERIFEENSTRAAT 31, CAIRO

Mw. R. Brandon
p/a Nile Hilton Hotel
Tahrirplein
Cairo

Cairo, 15 januari 2003

Geachte mevrouw Brandon,

Het doet me genoegen dat u uw huwelijksreis in Egypte doorbrengt. Ik was blij te horen dat u een band met het Egyptische volk voelt en ik ben het met u eens dat het goed mogelijk is dat u Egyptisch bloed in uw aderen hebt.

Ik ben ook verheugd over uw belangstelling voor de sieradentoonstelling in het museum. Om uw vraag echter te beantwoorden: het 'snoezige ringetje' dat u bedoelt is niet te koop. Het sieraad heeft ooit toebehoord aan koningin Sobeknefru uit de twaalfde dynastie en ik kan u verzekeren dat het wel degelijk gemist zou worden.

Ik hoop dat ook de rest van uw verblijf naar wens zal zijn.

Met hoogachting,

Khaled Samir,
directeur

BREITLING SCHEEPVAARTMAATSCHAPPIJ

**TOWER HOUSE
CANARY WHARF
LONDEN E14 5HG**

Fax aan:
Mw. R. Brandon
p/a Four Seasons Hotel
Sydney
Australië

Afzender:
Denise O'Connor
Coördinator klantenservice

Londen, 6 februari 2003

Geachte mevrouw Brandon,

Tot onze spijt moeten wij u meedelen dat uw 'zandsculptuur van een zee-meermin' uit Bondi Beach tijdens de overtocht uit elkaar is gevallen.

We wijzen u er nogmaals op dat we geen garanties voor het behoud hebben gegeven en u het verschepen van de sculptuur hebben ontraden.

Hoogachtend,

Denise O'Connor,
Coördinator klantenservice

ALASKA TREKTOCHTEN EN AVONTUURLIJKE REIZEN BV

POSTBUS 80034

KODIAK

ALASKA

Fax aan:
Mw. R. Brandon
p/a Pension Witte Beer
Kodiak

Afzender:
Dave Crockerdale
Alaska Trektochten en Avontuurlijke Reizen

Kodiak, 16 februari 2003

Geachte mevrouw Brandon,

Dank u voor uw verzoek om informatie.

We raden u ten zeerste af te proberen zes husky's en een slee naar Groot-Brittannië te verscheppen.

Ik ben het met u eens dat husky's fantastische honden zijn en uw idee dat ze de oplossing voor de vervuiling in de steden zouden kunnen zijn, is heel interessant. Toch acht ik het niet waarschijnlijk dat de overheid ze in het Londense verkeer zal toelaten, ook al zou de slee worden 'aangepast met wielen en een kentekenplaat'.

Ik hoop dat u nog steeds van uw huwelijksreis geniet.

Met vriendelijke groet,

Dave Crockerford,
Trektochtorganisator

1

Oké, ik kan het wel. Geen punt.

Het enige dat ik hoeft te doen, is me overgeven aan mijn hogere zelf, de verlichting bereiken en een stralend wezen van wit licht worden.

Eitje.

Ik schuif stiekem over mijn yogamat tot ik recht in de zon lig en duw de spaghettibandjes van mijn topje naar beneden. Ik zou niet weten waarom je niet tegelijkertijd de ultieme geestelijke verzaliging zou kunnen bereiken én gelijkmatig bruin worden.

Ik zit op een heuvel midden in Sri Lanka bij het Blue Hills Hotel en Spiritueel Centrum, en het uitzicht is spectaculair. Heuvels en theeplantages strekken zich tot in de verte uit, waar ze overgaan in een diepblaauwe lucht. Ik zie de vrolijk gekleurde stipjes van de theeplukkers op de velden en als ik mijn hoofd een stukje draai, vang ik een glimp op van een olifant die traag tussen de struiken banjert.

En als ik mijn hoofd nog verder draai, zie ik Luke. Mijn echtgenoot. Hij is die man op die blauwe yogamat met de afgeknipte linnen broek en het versleten oude shirtje die met zijn ogen dicht in de lotushouding zit.

Ik weet het. Het is echt ongelooflijk. Na tien maanden huwelijksreis is Luke een totaal ander iemand dan de man aan wie ik het jawoord heb gegeven. De vroegere Luke, de zakenman, is verdwenen. De pakken zijn weg. Hij is slank en gebruind, hij heeft lang, door de zon gebleekt haar en hij heeft nog een paar van die kleine vlechtjes die hij in Bondi Beach heeft laten maken.

Om zijn pols draagt hij een vriendschapsarmband die hij bij de Masai Mara heeft gekocht en hij heeft een zilveren ringetje door zijn ene oor.

Luke Brandon met een ringetje in zijn oor! Luke Brandon in de lotushouding!

Alsof hij me voelt kijken, doet hij zijn ogen open en glimlacht, en ik straal blij terug. Tien maanden getrouwd, en niet één keer ruzie.

Hoewel... Je snapt me wel. Een kleintje, soms.

'*Siddhasana*,' zegt onze yogaleraar Chandra, en ik leg gehoorzaam mijn rechervoet op mijn linkerdij. 'Maak je geest leeg. Laat geen gedachten van buitenaf in je geest toe.'

Oké. Geest leegmaken. Concentreren.

Ik wil niet opscheppen, maar ik vind het een koud kunstje om mijn geest leeg te maken. Ik snap niet wat anderen er zo moeilijk aan vinden. Ik bedoel maar, niet denken moet toch veel simpeler zijn dan wel denken?

Eigenlijk komt die yoga me gewoon aanwaaien. We zitten pas vijf dagen in dit spirituele centrum, maar ik kan nu al in de lotushouding zitten en noem maar op! Ik zat zelfs te denken dat ik yogales zou kunnen gaan geven wanneer we weer thuis zijn.

Misschien zou ik een school kunnen beginnen met Trudie Styler. God, ja! En dan zouden we ook een yogakledinglijn kunnen lanceren, allemaal in zachte tinten grijs en wit, met een logootje erop...

'Concentreer je op je ademhaling,' zegt Chandra.

O, ja, dat is ook zo. Ademen.

Inademen... uitblazen. Inademen... uitblazen. Inademen...

God, wat zien mijn nagels er super uit. Ik heb ze in het beautycentrum laten doen, met roze vlindertjes op een witte achtergrond. En op de voelsprietten zitten piepkleine schitterende diamantjes. Zo schattig, alleen lijkt er een af gevallen te zijn, daar moet ik iets aan laten doen...

'Becky.' Ik schrik van Chandra's stem. Hij staat recht voor me en kijkt me aan met die blik van hem. Zo zachtaardig en alwetend, alsof hij dwars door je heen kijkt.

‘Je doet het heel goed, Becky,’ zegt hij. ‘Je hebt een mooie geest.’

Ik tintel over mijn hele lijf van blijdschap. Ik, Rebecca Brandon geboren Bloomwood, heb een mooie geest! Ik wíst het!

‘Je hebt een onaardse ziel,’ vervolgt hij met zijn zachte stem, en ik staar hem aan, helemaal in de ban.

‘Materiële bezittingen zijn niet belangrijk voor me,’ zeg ik ademloos. ‘Het enige dat ik belangrijk vind is yoga.’

‘Je hebt je pad gevonden.’ Chandra glimlacht.

Er klinkt een raar proestgeluid uit Lukes richting. Ik kijk om en zie hem met pretogen naar me kijken.

Ik wíst dat Luke dit niet serieus neemt.

‘Ik voer een privé-gesprek met mijn goeroe, ja?’ zeg ik boos.

Al zou ik eigenlijk niet verbaasd moeten zijn. Hier zijn we op de eerste dag van de yogacursus voor gewaarschuwd. Als de ene partner de hogere spirituele verlichting vindt, kan de andere partner sceptisch en zelfs jaloers reageren.

‘Je zult nu gauw over de hete kolen lopen.’ Chandra gebaart glimlachend naar een kuil met smeulende, met as bedekte kolen vlak bij ons, en er klinkt een nerveus gelach in de groep op. Vanavond gaan Chandra en een paar van zijn beste leerlingen de rest een demonstratie ‘over de kolen lopen’ geven. Het is waar we allemaal naar zouden moeten streven. Je schijnt zo’n staat van gelukzaligheid te kunnen bereiken dat je de kolen niet eens onder je voeten voelt branden. Je voelt helemaal geen pijn meer!

Wat ik stiekem hoop, is dat het ook werkt als ik vijftien centimeter hoge naaldhakken draag.

Chandra verandert iets aan de houding van mijn armen en loopt door, en ik doe mijn ogen dicht en laat mijn gezicht door de zon verwarmen. Ik voel me zo zuiver en kalm hier op die heuvel in het niemandsland. Luke is niet de enige die de afgelopen tien maanden is veranderd. Ik ben ook anders geworden. Ik ben volwassen geworden. Ik stel nu andere prioriteiten. Ik ben zelfs een heel ander mens geworden. Ik bedoel, kijk naar me, ik zit yoga te doen in een spiritueel centrum. Mijn oude vrienden zouden me vast niet eens herkennen!

Op Chandra's aanwijzing nemen we allemaal de *vajrasana*-houding aan. Vanaf mijn plek kan ik nog net een oude Sri Lankaanse man zien die met twee oude valiezen naar Chandra toe loopt. Ze praten even met elkaar, waarbij Chandra telkens nee schudt, en dan sjokt de oude man weer weg over de met struikgewas bedekte heuvel. Wanneer hij buiten gehoorsafstand is, kijkt Chandra naar de groep en wendt de blik hemelwaarts.

'Dat was een koopman. Hij vroeg of jullie geïnteresseerd waren in sieraden. Kettingen, goedkope armbanden. Ik heb gezegd dat jullie met hogere dingen bezig zijn.'

Een paar mensen om me heen schudden hun hoofd alsof ze het onvoorstelbaar vinden en een vrouw met lang rood haar kijkt beledigd.

'Zag hij dan niet dat we midden in onze meditatie zaten?' vraagt ze.

'Hij begrijpt niets van jullie toewijding aan het spirituele.' Chandra kijkt de leden van de groep ernstig aan. 'Zo zullen jullie veel anderen tegenkomen. Ze zullen niet begrijpen dat mediteren voedsel voor de ziel is. Jullie hebben geen behoefte aan... een armband met saffieren!'

Een paar mensen knikken goedkeurend.

'Een aquamarijn aan een platina ketting,' vervolgt Chandra schamper. 'Hoe verhoudt zoiets zich tot de luister van de innerlijke verlichting?'

Een aquamarijn?

Wauw. Ik vraag me af hoe duur...

Ik bedoel, niet dat ik interesse heb. Natuurlijk niet. Alleen heb ik pas nog aquamarijnen in een etalage bekeken. Gewoon, uit wetenschappelijke belangstelling.

Mijn ogen dwalen naar de verdwijnende gestalte van de oude man.

'Een steen van drie caraat, een steen van vijf caraat, zegt hij maar. En alles voor de halve prijs.' Chandra schudt zijn hoofd. 'Die mensen zijn niet geïnteresseerd, zeg ik tegen hem.'

Voor de halve prijs? Aquamarijnen van vijf caraat voor de halve prijs?

Ophouden. Niet doen. Chandra heeft gelijk. Natuurlijk ben ik niet geïnteresseerd in onbenullige aquamarijnen. Ik ga op in mijn spirituele verlichting.

En trouwens, die oude man is nu bijna weg. Hij is nog maar een vlekje boven op de heuvel. Nog een minuut, dan is hij verdwenen.

‘En nu,’ zegt Chandra met een glimlach, ‘de *halasana*-positie. Becky, wil jij hem even voordoen?’

‘Uiteraard.’ Ik beantwoord Chandra’s glimlach en maak aanstalten om de positie op mijn mat in te nemen.

Maar er klopt iets niet. Ik voel geen welbehagen. Ik voel geen serene rust. Er welt een heel vreemd gevoel in me op dat al het andere verdrijft. Het wordt steeds sterker...

En plotseling kan ik het niet meer bedwingen. Voordat ik het goed en wel beseft, ren ik zo hard als ik kan op mijn blote voeten de heuvel op, achter het stipje aan. Mijn longen branden, mijn voeten doen zeer en de zon beukt op mijn blote hoofd, maar ik ren door tot de top van de heuvel. Daar blijf ik staan en kijk hijgend om me heen.

Ongelooflijk. Hij is weg. Waar is hij gebleven?

Ik blijf even staan om op adem te komen en tuur naar alle kanten, maar ik zie de oude man nergens meer.

Ten slotte keer ik een beetje teleurgesteld om en daal de heuvel weer af, terug naar de groep. Als ik er bijna ben, valt het me op dat ze allemaal naar me roepen en zwaaien. O, god. Zit ik in de nesten?

‘Je hebt het gedaan!’ gilt de vrouw met het rode haar. ‘Je hebt het gedaan!’

‘Wat?’

‘Je hebt over de gloeiende kolen gerend! Je hebt het gedaan, Becky!’

Wat?

Ik kijk naar mijn voeten... en ik geloof mijn ogen niet. Ze zitten onder de grijze as! Ik kijk verwaasd naar de kuil met kolen – en er loopt een spoor van duidelijke voetstappen doorheen.

O, mijn god. O, mijn gód! Ik heb over de kolen gelopen! Over de brandende, gloeiend hete kolen! Ik heb het gedaan!

‘Maar... maar ik heb er niets van gemerkt!’ zeg ik verbluft. ‘Ik heb mijn voeten niet eens verbrand!’

‘Hoe heb je dat gedaan?’ vraagt de vrouw met het rode haar streng. ‘Wat ging er in je om?’

‘Zal ik je antwoord geven?’ biedt Chandra glimlachend aan. ‘Becky heeft de hoogste vorm van karma-verlichting bereikt. Ze concentreerde zich op maar één doel, één zuiver beeld, en zo heeft haar lichaam een bovennatuurlijke toestand kunnen bereiken.’

Iedereen gaapt me aan alsof ik opeens de Dalai Lama zelf ben.

‘Het stelt niet zoveel voor,’ zeg ik met een bescheiden glimlach. ‘Gewoon... je weet wel. Spirituele verlichting.’

‘Kun je dat beeld beschrijven?’ vraagt de roodharige vrouw opgewonden.

‘Was het wit?’ vraagt iemand anders.

‘Niet echt wit...’ zeg ik.

‘Was het een soort glanzend blauwgroen?’ hoor ik de stem van Luke achter me. Ik kijk als door een wesp gestoken om. Hij kijkt met een uitgestreken gezicht terug.

‘Ik weet het niet meer,’ zeg ik waardig. ‘De kleur deed er niet toe.’

‘Voelde het...’ Luke doet alsof hij diep nadenkt. ‘Alsof je werd voortgetrokken door de schakels van een ketting?’

‘Dat is een heel goed beeld, Luke,’ mengt Chandra zich aangenaam getroffen in het gesprek.

‘Nee,’ zeg ik bits. ‘Zo voelde het niet. Eigenlijk denk ik dat je waarschijnlijk meer inzicht in het spirituele zou moeten hebben om het te begrijpen.’

‘Aha.’ Luke knikt bedachtzaam.

‘Luke, je zult wel heel trots zijn.’ Chandra kijkt Luke stralend aan. ‘Heb je je vrouw ooit zoiets bijzonders zien doen?’

Het blijft even stil. Luke kijkt van mij naar de smeulende kolen, de zwijgende groep en Chandra’s stralende gezicht.

‘Chandra,’ zegt hij dan, ‘neem maar van mij aan dat dit nog niets was.’

Na de les gaat iedereen naar het terras, waar een blad met koele drankjes op ons wacht, maar ik blijf op mijn mat mediteren om te laten zien hoe toegewijd ik ben aan hogere zaken. Net als ik me half geconcentreerd op het witte licht van mijn wezen zit voor te stellen dat ik over de gloeiende kolen ren, gadegeslagen door een bewonderend applaudisserende Trudie en Sting, valt er een schaduw over mijn gezicht.

‘Gegroet, o spirituele,’ zegt Luke. Ik doe mijn ogen open en zie hem met een glas sap voor me staan.

‘Je bent gewoon jaloers omdat jij geen mooie geest hebt,’ kaats ik terug, en dan strijk ik achteloos het haar uit mijn gezicht om de rode stip op mijn voorhoofd te laten zien.

‘Stikjaloers,’ beaamt Luke. ‘Hier, opdrinken.’

Hij gaat naast me zitten en geeft me het glas. Ik neem een slokje heerlijk ijskoud passievruchtensap en dan kijken we samen over de heuvels naar de nevelige verte.

‘Weet je, ik zou best op Sri Lanka willen wonen,’ verzucht ik. ‘Het is ideaal. Het weer... het landschap... al die aardige mensen...’

‘Dat zei je ook in India,’ merkt Luke op. ‘En in Australië,’ vervolgt hij voordat ik iets kan zeggen. ‘En in Amsterdam.’

God, Amsterdam. Ik was alweer helemaal vergeten dat we daar zijn geweest. Dat was na Parijs. Of bedoel ik ervóór?

O, ja. Dat was waar ik al die rare cake heb gegeten en bijna in de gracht ben gevallen.

Ik neem nog een slokje sap en laat mijn gedachten over de afgelopen tien maanden dwalen. We zijn in zo veel landen geweest dat het moeilijk is om aan alles tegelijk te denken. Het lijkt wel een wazige film met zo hier en daar een scherp oplichtend beeld. Het snorkelen met al die blauwe vissen in de Great Barrier Reef... de piramides in Egypte... de olifantensafari in Tanzania... het kopen van al die zijde in Hong Kong... de goudbazaar in Marokko... die verbijsterende Ralph Lauren-outlet in Utah...

God, wat hebben we veel beleefd. Ik zucht verzaligd en neem nog een slokje.

‘O, dat was ik vergeten,’ zegt Luke, en hij haalt een stapel enveloppen tevoorschijn. ‘Er is post uit Engeland.’

Ik richt me opgewonden op en neem de enveloppen door.

‘De *Vogue!*’ roep ik uit als ik mijn nummer voor speciale abonnees in de glanzende plastic hoes zie. ‘O, moet je zien! Er staat een Angel-tas voorop!’

Ik wacht op een reactie, maar Luke kijkt me niet-begrijpend aan. Ik voel een steekje frustratie. Hoe kan hij zo dom kijken? Ik heb hem dat hele stuk over Angel-tassen van een maand geleden voorgelezen en hem de foto’s en alles laten zien.

Ik weet dat we op huwelijksreis zijn, maar soms vind ik het jammer dat Luke geen meisje is.

‘Toe nou!’ zeg ik. ‘Angel-tassen! De ongelooflijkste, hipste tassen sinds... sinds...’

O, laat ook maar. In plaats van het uit te leggen kijk ik begerig naar de foto van de tas. Hij is van zacht, romig, bruin kalfsleer met een beeldige, handgeschilderde engel met vleugels op de voorkant waar in stras ‘Gabriel’ onder staat. Er zijn zes verschillende engelen, en de sterren hebben er allemaal om gevochten. Bij Harrods zijn ze permanent uitverkocht. ‘Heilig fenomeen’, staat er naast de foto.

Ik ga er zo in op dat Lukes stem amper tot me doordringt. Hij reikt me nog een envelop aan.

‘Oeze,’ lijkt hij te zeggen.

‘Sorry?’ Ik kijk verdwaasd op.

‘Ik zei: hier is nog een brief,’ zegt hij geduldig. ‘Van Suze.’

‘Suze?’ Ik laat de *Vogue* vallen en gris de brief uit zijn hand. Suze is mijn allerbeste vriendin van de hele wereld. Ik mis haar zo ontzettend.

De envelop is dik en romig wit en op de achterkant staat een wapenschild met een Latijnse spreuk. Ik blijf maar vergeten hoe verschrikkelijk voornaam Suze is. Haar kerstkaart was een foto van het kasteel van haar man Tarquin in Schotland met aan de binnenkant de gedrukte tekst ‘Van landgoed Cleath-Stuart’ (maar dat was bijna niet te lezen, want Suzes zoontje van een jaar, Ernie, had er rode en blauwe vingerverf op gesmeerd).

Ik scheur de envelop open en er valt een kaart van geschept papier uit.

‘Een uitnodiging!’ jubel ik. ‘Voor de doop van de tweeling.’

Ik kijk naar de formele, zwierige letters en voel een steekje. Wilfrid en Clementine Cleath-Stuart. Suze heeft er twee kinderen bij gekregen en ik heb ze nog niet eens gezien. Ze zullen nu een maand of vier zijn. Hoe zouden ze eruitzien? Hoe zou het met Suze gaan? Er is zo veel gebeurd zonder ons.

Ik draai de kaart om en zie een krabbel van Suze.

‘Ik weet wel dat je niet kunt komen, maar ik dacht dat je toch een uitnodiging zou willen. Ik hoop dat jullie het nog steeds super hebben! Heel veel liefs, Suze xxx. PS: Ernie is gek op zijn Chinese pakje, dank je wel!!’

‘Het is over twee weken,’ zeg ik, en ik laat Luke de kaart zien. ‘Jammer eigenlijk, dat we er niet heen kunnen.’

‘Nee,’ beaamt Luke. ‘Dat zal niet gaan.’

Het blijft even stil. Dan kijkt Luke me aan. ‘Ik bedoel... jij wilt toch nog niet terug?’ vraagt hij nonchalant.

‘Nee!’ zeg ik prompt. ‘Natuurlijk niet!’

We zijn pas tien maanden op reis en we zouden minstens een jaar wegblijven. Bovendien hebben we reizigersbloed gekregen. We zijn zwervende nomaden geworden die geen wortel meer kunnen schieten. Misschien kunnen we wel nooit meer terug naar het gewone leven, zoals zeelieden die niet meer aan land kunnen wonen.

Ik stop de uitnodiging weer in de envelop en neem een slokje sap. Ik vraag me af hoe het met pap en mam is. Ik heb de laatste tijd weinig van ze gehoord. Ik vraag me af hoe pap het ervan af heeft gebracht bij het golftoernooi.

En kleine Ernie zal nu wel kunnen lopen. Ik ben zijn peetmoeder en ik heb hem nog niet eens zien lopen.

Enfin. Niet aan denken. Ik krijg er verbluffende wereldervaringen voor in de plaats.

Luke hangt achterover, steunend op zijn ellebogen. ‘We moeten eens nadenken over onze volgende bestemming,’ zegt hij. ‘Na de yogacursus. We hadden het over Maleisië.’

‘Ja,’ zeg ik na een korte stilte. Het zal de hitte wel zijn, maar ik kan weinig enthousiasme voor Maleisië opbrengen.

‘Of terug naar Indonesië? De noordelijke stukjes?’

‘Hm,’ zeg ik vrijblijvend. ‘O, kijk, een aapje.’

Ongelooflijk dat ik het zo normaal ben gaan vinden om een aap te zien. De eerste keer dat ik die bavianen zag, in Kenia, was ik zo opgewonden dat ik een rolletje of zes heb volgeschoten, en nu is het gewoon: ‘O, kijk, een aapje’.

‘Of Nepal... of weer naar Thailand...’

‘Of we zouden terug kunnen gaan,’ hoor ik mezelf plotseling zeggen.

Stilte.

Bizar. Dat wilde ik helemaal niet zeggen. Ik bedoel, natúúrlijk gaan we nog niet terug. We zijn nog geen jaar weg!

Luke gaat rechtop zitten en kijkt me aan.

‘Terug? Naar huis?’

‘Nee!’ zeg ik met een nerveus lachje. ‘Het was een grapje!’ Ik aarzel. ‘Hoewel...’

De stilte tussen ons is diep.

‘Misschien... hóéven we geen jaar te reizen,’ zeg ik weifelend.

‘Als we niet willen.’

Luke haalt een hand door zijn haar en de kraaltjes in zijn vlechten klikken.

‘Zijn we eraan toe om terug te gaan?’

‘Ik weet niet.’ Ik sidder even van verwachting. ‘Wat vind jij?’

Ik kan bijna niet geloven dat we zelfs maar over naar huis gaan praten. Ik bedoel, moet je ons zien! Mijn haar is helemaal uitgedroogd en gebleekt, ik heb henna op mijn voeten en ik heb al maanden geen fatsoenlijke schoenen meer gedragen.

Dan krijg ik een beeld voor mijn geestesoog. Ik loop in een jas en op laarzen door een straat in Londen. Glimmende laarzen met hoge hakken van LK Bennett. Met een bijpassende handtas.

Opeens word ik overspoeld door zo’n sterke golf van heimwee dat ik wel kan janken.

‘Ik geloof dat ik genoeg heb van de wijde wereld.’ Ik kijk Luke aan. ‘Ik ben klaar voor het echte leven.’

‘Ik ook.’ Luke pakt mijn hand en verstrengelt zijn vingers met de mijne. ‘Al een tijdje, eigenlijk.’

‘Dat heb je nooit gezegd!’ Ik kijk hem met grote ogen aan.

‘Ik wilde de pret niet bederven. Maar ik ben er echt aan toe.’

‘Had jij willen blijven reizen... alleen maar voor mij?’ zeg ik ontroerd.

‘Tja, het is niet bepaald een beproeving.’ Luke kijkt me lachend aan. ‘Erg primitief is het niet, hè?’

Ik voel een lichte blos naar mijn wangen trekken. Toen we aan deze reis begonnen, heb ik tegen Luke gezegd dat ik wilde dat we ons als echte avonturiers zouden gedragen, zoals in *The Beach*, en dat we alleen in hutjes zouden slapen.

Dat was voordat ik een nacht in een hutje had geslapen.

‘Dus als we het over “terug” hebben...’ – Luke zwijgt even – ‘... hebben we het over Londen?’

Hij kijkt me vragend aan.

O, god. Het is eindelijk tijd om de knoop door te hakken.

We hebben het er al tien maanden over waar we na de huwelijksreis zullen gaan wonen. Voordat we trouwden, woonden Luke en ik in New York. En ik vond het er heerlijk. Maar ik had ook wel heimwee. En nu gaat Lukes Britse bedrijf naar het vasteland van Europa uitbreiden, want daar gebeurt het allemaal. Hij zou dus wel terug naar Londen willen, in elk geval voorlopig.

Wat prima is... alleen heb ik dan geen werk meer. Ik was persoonlijk kledingadviseur bij Barneys in New York. En ik vond het super.

Maar goed. Ik vind wel wat anders. Iets nog beters!

‘Londen,’ zeg ik gedecideerd, en ik kijk op. ‘Dus... kunnen we op tijd voor de doop terug zijn?’

‘Als je wilt.’ Luke glimlacht en ik voel me opeens opgetogen. We gaan naar de doop! Ik krijg Suze weer te zien! En mijn vader en moeder! Na bijna een jaar! Wat zullen ze het allemaal spannend vinden om ons te zien. En wat zullen we veel te vertellen hebben!

Plotsklaps stel ik me voor dat ik een dineetje bij kaarslicht geef en dat al mijn vrienden om me heen zitten en geboeid luis-

teren naar verhalen over verre landen en exotische avonturen. Ik word een soort Marco Polo of zo! Dan open ik mijn hutkoffer om mijn zeldzame, kostbare schatten te laten zien... iedereen houdt bewonderend de adem in...

Luke staat op. 'We kunnen onze komst maar beter aankondigen,' zegt hij.

Ik pak zijn broekspijp. 'Nee, wacht,' zeg ik. 'Ik heb een idee. Laten we er een verrassing van maken! Laten we iedereen verrassen!'

'Iedereen verrassen?' Luke trekt een bedenkelijk gezicht. 'Becky, weet je zeker dat dat wel zo'n goed idee is?'

'Het is een geniaal idee! Iedereen houdt van verrassingen!'

'Maar...'

'Iedereen houdt van verrassingen,' herhaal ik met klem. 'Geef me maar.'

Wanneer we door de tuinen teruglopen naar het hotel, voel ik een steekje bij de gedachte dat we weggaan. Het is hier zo mooi. Al die teakhouten bungalows en overal ongelooflijke vogels, en als je de beek over het terrein volgt, kom je bij een echte waterval! We komen langs het houtbewerkingscentrum waar je vakmensen aan het werk kunt zien en ik blijf even staan om de verrukkelijke harsgeur op te snuiven.

'Mevrouw Brandon!' Vijay, de meester-houtbewerker, is in de deur opgedoken.

Verdomme. Ik had hem niet verwacht.

'Sorry, Vijay,' zeg ik snel. 'Ik heb een beetje haast. Ik zie je nog wel... Kom mee, Luke!'

'Geen probleem!' Vijay lacht stralend en veegt zijn handen aan zijn voorschoot af. 'Ik wilde alleen zeggen dat uw tafel klaar is.'

Shit.

Luke draait zijn hoofd langzaam naar me toe en kijkt me aan.

'Tafel?' zegt hij.

'Uw eettafel,' zegt Vijay blij. 'Met tien stoelen. Ik zal u laten zien! Wij tonen het werk!' Hij knipt met zijn vingers en blaft wat bevelen en dan komen er tot mijn ontsteltenis plotseling zo'n

acht mannen naar buiten met op hun schouders een reusachtige teakhouten tafel met snijwerk.

Wauw. Hij is een tikkeltje groter dan in mijn herinnering.

Luke is met stomheid geslagen.

‘Breng de stoelen!’ zegt Vijay bazig. ‘Alles goed opstellen!’

‘Is hij niet schitterend?’ zeg ik super opgewekt.

‘Je hebt een eettafel met tien stoelen besteld... zonder iets tegen me te zeggen?’ zegt Luke, die met ogen op steeltjes naar de komst van de stoelen kijkt.

Oké. Ik zit klem.

Dan krijg ik opeens een inval. ‘Het is... mijn huwelijkscadeau voor jou!’ zeg ik. ‘Het is een verrassing! Gefeliciteerd met je huwelijk, schat!’ Ik druk een kus op zijn wang en glimlach hoopvol naar hem op.

‘Becky, je hebt me al een huwelijkscadeau gegeven,’ zegt Luke. Hij slaat zijn armen over elkaar. ‘En onze bruiloft is al een tijdje geleden.’

‘Ik heb het... voor je bewaard!’ Ik laat mijn stem dalen zodat Vijay me niet kan horen. ‘En hij was echt niet zo duur...’

‘Becky, het gaat niet om het geld. Het gaat om de ruimte! Dat ding is monsterlijk groot!’

‘Zo groot is hij nou ook weer niet. En trouwens,’ vervolg ik snel, voordat hij iets kan zeggen, ‘we moeten toch een goede tafel hebben? Geen huwelijk kan zonder een goede tafel.’ Ik spreid mijn armen wijd. ‘Wat is een huwelijk tenslotte anders dan aan het eind van de dag samen om de tafel gaan zitten en al onze problemen met elkaar bespreken? Wat is een huwelijk anders dan samen aan een massief houten tafel zitten en... en een bord voedzame stampot eten?’

‘Voedzame stampot?’ herhaalt Luke. ‘Wie gaat die voedzame stampot maken?’

‘Die kunnen we bij Waitrose kopen,’ leg ik uit.

Ik loop om de tafel heen en kijk ernstig naar Luke op. ‘Luke, denk na. We komen nooit meer op Sri Lanka met authentieke schrijnwerkers vlakbij. Dit is een unieke kans. En ik heb hem speciaal voor ons laten maken!’

Ik wijs naar de rand langs het tafelblad. Daar, prachtig uitgesneden tussen de bloemen, staan de woorden 'Luke en Rebecca, Sri Lanka, 2003'.

Luke strijkt met zijn hand over de tafel. Hij voelt het gewicht van een van de stoelen. Ik zie hem overstag gaan. Dan kijkt hij plotseling zorgelijk op.

'Becky, heb je nog meer dingen gekocht zonder met me te overleggen?'

Ik voel een zakkertje in mijn maag, wat ik verdoezel door net te doen alsof ik een bloem in het snijwerk bekijk.

'Natuurlijk niet!' zeg ik dan. 'Of, nu ja... misschien een enkel souveniertje onderweg. Zo hier en daar.'

'Zoals?'

'Dat weet ik niet meer!' roep ik uit. 'We zijn al tien maanden op reis, verdomme!' Ik kijk weer naar de tafel. 'Kom op, Luke, je móét hem wel mooi vinden. We kunnen fantastische etentjes geven... en het is een erfstuk! We kunnen hem doorgeven aan onze kinderen...'

Ik zwijg gegeneerd. Ik durf Luke niet goed aan te kijken.

Een paar maanden geleden hebben we zo'n ernstig, zwaar gesprek gevoerd en besloten dat we gaan proberen een kind te krijgen, maar tot nu toe... niets.

Ik bedoel, niet dat het een drama is of zo. Het komt nog wel. Natuurlijk wel.

'Goed dan,' zegt Luke iets vriendelijker. 'Je hebt me over de streep getrokken.' Hij geeft een klopje op de tafel en kijkt op zijn horloge. 'Ik ga naar kantoor mailen. Zeggen dat de plannen gewijzigd zijn.' Hij kijkt me aan en zegt droog: 'Je verwacht toch niet van me dat ik de bestuurskamer binnerval met de kreet: "Verrassing, daar ben ik weer"?''

'Natuurlijk niet!' reageer ik bijna zonder aarzeling.

Eigenlijk had ik me dat dus wel voorgesteld. Alleen zou ik er dan ook bij zijn, met een fles champagne en misschien een paar feestmutsen.

'Zo stom ben ik nou ook weer niet,' voeg ik er op vernietigende toon aan toe.

‘Mooi.’ Luke grinnikt naar me. ‘Als jij dan eens iets te drinken bestelde? Ik ben zo terug.’

Ik ga een beetje afwezig aan de tafel op het beschaduwde terras zitten. Ik probeer me te herinneren wat ik allemaal heb gekocht en naar huis heb laten sturen zonder iets tegen Luke te zeggen.

Ik bedoel, niet dat ik me zorgen maak of zo. Zó veel kan het nu ook weer niet zijn. Toch?

O, god. Ik doe mijn ogen dicht en pijnig mijn hersenen.

Die houten giraffes in Malawi. Die volgens Luke te groot waren. Hoe komt hij erbij! Ze zullen fantastisch staan! Iedereen zal ze prachtig vinden!

En dan al die schitterende batikunst op Bali. Wat ik hem echt wilde vertellen... Ik ben er alleen niet aan toe gekomen.

En die twintig ochtendjassen van Chinese zijde.

Die... Nou goed dan, twintig lijkt wel heel veel. Maar het was zo'n koopje! Luke leek gewoon niet te begrijpen dat als we er nu twintig kochten, we er ons hele leven mee zouden kunnen doen en het dus een goede investering was. Voor iemand die in de financiële pr zit, kan hij soms vrij traag van begrip zijn.

Ik ben dus stiekem terug naar de winkel gegaan, heb ze toch gekocht en ze naar huis laten verschepen.

Het punt is dat dat verschepen alles zo gemakkelijk maakt. Je hoeft niets mee te zeulen; je wijst iets aan en laat het verschepen. ‘Ik wil dat graag laten verschepen, alstublieft. En dat. En dat.’ En dan geef je je creditcard en daar gaat alles, en Luke krijgt het niet eens te zien...

Misschien had ik een lijst moeten bijhouden.

Enfin, niets aan de hand. Ik weet zeker dat er niets aan de hand is.

En we willen toch zeker een paar souvenirs hebben? Wat heeft het voor zin om de hele wereld af te reizen als je met lege handen terugkomt? Nou dan.

Ik zie Chandra langs het terras lopen en wuif vriendelijk.

‘Je hebt het vandaag heel goed gedaan in de les, Becky,’ zegt hij terwijl hij naar mijn tafel loopt. ‘En nu wil ik je graag iets vragen. Over twee weken leid ik een meditatie retraite voor gevorderden. Het zijn voornamelijk monniken en mensen die al heel lang yoga beoefenen... maar ik heb het gevoel dat jij de toewijding hebt om mee te doen. Lijkt het je iets?’

‘Ik zou dolgraag willen!’ Ik trek een spijtig gezicht. ‘Maar ik kan niet. Luke en ik gaan naar huis!’

‘Naar huis?’ zegt Chandra ontdaan. ‘Maar... het gaat juist zo goed. Je gaat het pad van de yoga toch niet verlaten?’

‘O, nee,’ zeg ik geruststellend. ‘Wees maar niet bang. Ik koop wel een video.’

Chandra loopt weg. Zo te zien is hij geschokt, en dat verbaast me eigenlijk niet. Waarschijnlijk wist hij niet eens dat er yogavideo’s bestáán. Hij leek in elk geval nog nooit van Geri Halliwell gehoord te hebben.

Er komt een ober en ik bestel een mango-papayacocktail, die op de kaart een Happy Juice heet. Nou, dat komt dan goed uit. Ik zit hier in de zon, op huwelijksreis, vlak voor een verrassingsweezien met al mijn dierbaren. Blijer kan niet!

Ik kijk op en zie Luke met zijn Palm Pilot in zijn hand op me af lopen. Verbeeld ik het me, of loopt hij echt sneller en is hij levendiger dan hij in maanden is geweest?

‘Oké,’ zegt hij. ‘Ik heb naar kantoor gebeld.’

‘Is alles goed?’

‘Nou en of.’ Hij lijkt vol opgekropte energie te zitten. ‘Het gaat heel goed. Ik wil eind deze week zelfs een paar besprekingen houden.’

‘Dat is snel!’ zeg ik perplex.

Krijg nou wat. Ik dacht dat het zo ongeveer een week organiseren zou kosten voordat we terug konden.

‘Maar ik weet hoe jij van die yogacursus geniet,’ vervolgt hij, ‘dus stel ik voor dat ik vast ga en dat jij later komt... dan kunnen we samen terug naar Londen.’

‘Waar zijn die besprekingen dan?’ vraag ik, want ik kan hem niet volgen.

‘Italië.’

De ober komt mijn Happy Juice brengen en Luke bestelt een biertje.

‘Maar ik wil bij je zijn!’ zeg ik als de ober wegloopt. ‘Dit is onze huwelijksreis!’

‘We zijn tien maanden dag en nacht samen geweest...’ merkt Luke tactvol op.

‘Weet ik wel, maar toch...’ Ik neem ontmoedigd een slokje Happy Juice. ‘Waar in Italië?’

‘Niks opwindends,’ zegt Luke na een korte stilte. ‘Gewoon een... stad in het noorden van Italië. Oersaai. Als ik jou was, zou ik hier blijven. Lekker van de zon genieten.’

‘Tja...’ Ik kijk om me heen. Ik voel me innerlijk verscheurd. Het is hier echt wel fijn. ‘Welke stad?’

Het blijft weer even stil.

‘Milaan,’ bekent Luke dan onwillig.

‘Milaan?’ Ik val bijna van mijn stoel van opwinding. ‘Ga je naar Milaan? Ik ben nog nooit in Milaan geweest! Ik wil dolgraag naar Milaan!’

‘Nee,’ zegt Luke. ‘Echt?’

‘Ja! Zeker weten! Ik wil mee!’

Hoe komt hij op het idee dat ik niet naar Milaan zou willen? Ik heb altijd al naar Milaan gewild!

‘Goed dan.’ Luke schudt spijtig zijn hoofd. ‘Ik moet wel gek zijn, maar goed dan.’

Ik leun opgetogen achterover in mijn stoel en neem een grote slurpteug Happy Juice. Deze huwelijksreis blijft maar leuker en leuker worden!